

[Edvard Sørensen.]

da skulde tage fat paa en Opbygning af de deraf følgende nødvendige Skattelove. Hvis Skattekommissionens Arbejde skal fremmes paa den Maade, at det bliver en stykkevis Revision — for nogle Loves Vedkommende endogsaa kun en teknisk Revision — af de lige ved 70 Skattelove, vi er velsignet med, saa tror jeg ikke, Skattekommissionens Arbejde vil svare til det, Befolkningen venter, og det, som Regeringen ved flere Udtalelser har givet Udtryk for.

Det forelagte Lovforslag er Udtryk for, at Kontrollen med Ligningen og Vurderingen og i Forbindelse med dette Ændringen i Klageinstansen er det, der haster mest for Regeringen, medens de øvrige Opgaver, Skattekommissionen har, i alt Fald endnu ingen Resultater har givet. Jeg tror, det fra mange Sider vilde blive hilst med Tilfredshed, om det næste Resultat, der fremkom, blev en Klaring af den fremtidige Byrdefordeling mellem Stat og Kommuner.

Det forelagte Lovforslag er, som allerede fra anden Side nævnt, Udtryk for Bestræbelser for at skabe saa ensartede Ansættelser og Vurderinger som muligt, endvidere en Adskillelse af Lignings- og Vurderingsmyndighed og Klageinstans i den øverste Instans paa dette Omraade. Nu er det vel nok saadan, at man udmærket kunde have brugt de gældende Bestemmelser et Stykke Tid endnu, men det er afgjort en Fordel, hvis dette Lovforslag kan give Befolkningen mere Tillid til Klageinstansens Uafhængighed af Ligningsmyndigheden, og det maa jeg mene at Lovforslaget har Mulighed for at gøre.

I § 4 bestemmes det, at Ligningsdirektoratet er berettiget til at deltage i Skatteraadene og de lokale Ligningsmyndigheders samt i Skyldraadene og Vurderingsraadene Møder og Forhandlinger. Jeg kan meget vel se, at det i nogle Tilfælde kan være praktisk og maaske ogsaa nødvendigt, men henstiller, at det kun bliver i Undtagelsestilfælde, at dette bruges; jeg vil ogsaa forstaa Lovforslaget saadan, at det er det, der er Meningen. Dette ved en Repræsentant at gribe ind i den lokale Ligning og Vurdering er noget, der skal gøres med stor Skønsomhed, hvis det ikke skal virke skadeligt i Stedet for fremmende. Derimod maa der lægges betydelig Vægt paa det vejledende Arbejde over for de underordnede Myndigheder. Det er af stor Betydning, at Folkets Repræsentanter, baade Raad og Ret, faar saa stor Indflydelse som muligt, og at Direktoratet praktisk talt intet kan foretage sig uden Raadets Billigelse. Jeg

har opfattet saavel Lovforslaget som Finansministerens Udtalelser ved Forelæggelsen saadan, at Folkets Repræsentanter har denne Indflydelse i Henhold til Lovforslaget.

Jeg skal i øvrigt ikke gaa i Einzeltheder, det har jo Finansministeren gjort ved Forelæggelsen, og i det væsentligste er jeg enig i de der fremsatte Betragtninger over Lovforslagets Einzeltheder. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til villig Behandling her i Tinget.

Korsgaard: Som Medlem af Skattekommissionen har jeg givet det foreliggende Lovforslag min Tilslutning, og jeg anbefaler det for saa vidt til Vedtagelse. Deraf maa imidlertid ikke udledes, at jeg er en begejstret Tilhænger af de Forandringer fra den bestaaende Tilstand, der er foregaaet. Nu kender jeg væsentlig mere til Landsoverskatteraadets Virksomhed, som jeg vel ogsaa bør kende en Del til efter det Antal Aar, jeg har haft den Ære at sidde i Raadet, end jeg kender til Over-Skyldraadets Virksomhed. Hvad man gør over for Landsoverskatteraadet, er — saadan vil man i hvert Fald undertiden høre det sagt —, at man udformer i Lovsform den Tilstand, man i Virkeligheden lever under nu. Der er, som i den Slags Udtalelser, naturligvis en hel Del Sandhed i det, men det er paa den anden Side efter mine Begreber heller ikke helt rigtigt. Det, man altsaa vil og lægger saa megen Vægt paa i Lovforslaget, er at skille den dømmende og den lignende Myndighed ad, og deri er det altsaa at jeg ikke er enig. Vi kan ikke skille os ad i to Personer, vi er godt og ondt mellem hinanden. Jeg har den Overbevisning, at det nøje Samarbejde, der har været mellem det, man kaldte Ligningsudvalget — som svarer til det, der nu skal hedde Ligningsraadet —, og Landsoverskatteraadet i Kraft af, at det i væsentlig Grad var de samme Personer, der virkede begge Steder, havde ogsaa sine gode Sider.

Jeg kan her ikke lade være med at minde — paa det Punkt var jeg ingenlunde enig med Flertallet af mit Parti —, dengang man afskaffede Retsbetjentfuldmægtiges Ret til at have privat Praksis; det lød saa gevaldigt godt i manges Øren, men min Opfattelse var, at det i Virkeligheden havde udviklet sig paa mange Maader heldigt, idet de paagældende Retsbetjentfuldmægtige havde faaet et Kendskab til Livet, de ellers ikke vilde have faaet. Naturligvis kan man ikke bruge det til Sammenligning her. Men med det Sømmespil, der altsaa har været, tror jeg, der er blevet naaet noget godt,